

РЕШЕНИЕ

№ 10692

София, 18.07.2011

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседаниена тринадесети юни две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МАРИНА МИХАЙЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: ДИАНА ДОБРЕВА

ИЛИАНА СЛАВОВСКА

при секретар
на прокурора
от съдията

Мадлен Дукова
Маринела Тотева
ДИАНА ДОБРЕВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 691/2011. 📄

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на М. А. Т. от гр. Монтана срещу решение от 03.12.2010 год. по адм. дело № 385/2010 год. по описа на Административен съд Монтана.

Жалбоподателката навежда доводи за неправилност на съдебния акт поради нарушение на материалния закон и необоснованост – отменителни основания съгласно чл. 209, т. 3 от АПК.

Ответникът – областният управител на Област Монтана, не взема становище.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

Жалбата е подадена в срок и е допустима.

За да се произнесе по съществуващото на касационната жалба, настоящият състав на Върховния административен съд взе предвид следното:

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил жалбата на М. А. Т. срещу заповед N ВД-78 от 02.07.2010 год. на областния управител на Област Монтана, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл във връзка с утвърдено ново длъжностно разписание на същата ѝ е прекратено служебното правоотношение поради съкращаване на длъжността, считано от 05.07.2010 година. Съдът е установил, че жалбоподателката е изпълнявала длъжността главен експерт в Дирекция „Административен контрол, регионално развитие и държавна собственост“ (АКРРДС) в Областна администрация Монтана. Приел е въз основа на изслушаната по делото съдебно-икономическа експертиза, че при новото структуриране на администрацията посочената длъжност е престанала да съществува както като нормативно определена позиция, така и като система от функции. Това е мотивирало първоинстанционният съд да счете, че са се осъществили материалноправните предпоставки за прекратяване на служебното правоотношение в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, поради което е отхвърлил оспорването срещу процесната заповед на областния управител на Област Монтана.

Решението е правилно.

Неоснователни са оплакванията, изложени в касационната жалба, че по делото не се е доказало реално съкращаване на длъжността на жалбоподателката.

Първостепенният съд е анализирал представените длъжностни характеристики за съкратената длъжност и тези на директор на дирекция на „АКРРДС“, на младши юрисконсулт в дирекция „АПОФУС“ и на младши експерт в сектор „КАК“, дирекция „АКРРДС“, като е достигнал до обосноваван извод, че не е налице идентичност между функциите, присъщи на съкратената длъжност, и тези на обсъдените по-горе

длъжности, както и на която и да е друга запазена длъжност, на която да са вменени същите функции и задължения.

Първоинстанционният съд правилно е приел за неоснователни и оплакванията, че към момента на прекратяване на служебното правоотношение със жалбоподателката не е било утвърдено ново длъжностно разписание. Както се установява от съдържанието на заповедта, прекратяването на служебното правоотношение е било извършено към момента, когато вече е в сила новото длъжностно разписание, т.е. от 05.07.2010 година.

Неотносимо към правния спор в случая е и обстоятелството, че след утвърждаването на новото длъжностно разписание общата численост на служителите е същата, както и съгласно по-рано действащото такова. За да се установи налице ли е съкращаване на длъжността по смисъла на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл се извършва преценка по отношение на конкретната длъжност. В случая обосновано съдът е приел, че длъжността на жалбоподателката е отпаднала както като нормативно определена позиция, така и като съвкупност от функции, задължения и изисквания, и е направил законосъобразен извод, че са налице материално-правните предпоставки за прекратяване на служебното правоотношение с М. Т., поради което при правилно прилагане на закона е отхвърлил жалбата ѝ срещу процесната заповед.

Не са налице касационни основания за отмяна на решението съгласно чл. 209 от АПК, поради което и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК същото следва да бъде оставено в сила

Така мотивиран, Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 03.12.2010 год. по адм. дело № 385/2010 год. по описа на Административен съд Монтана.

Решението не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Марина Михайлова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Диана Добрева

/п/ Илиана Славовска